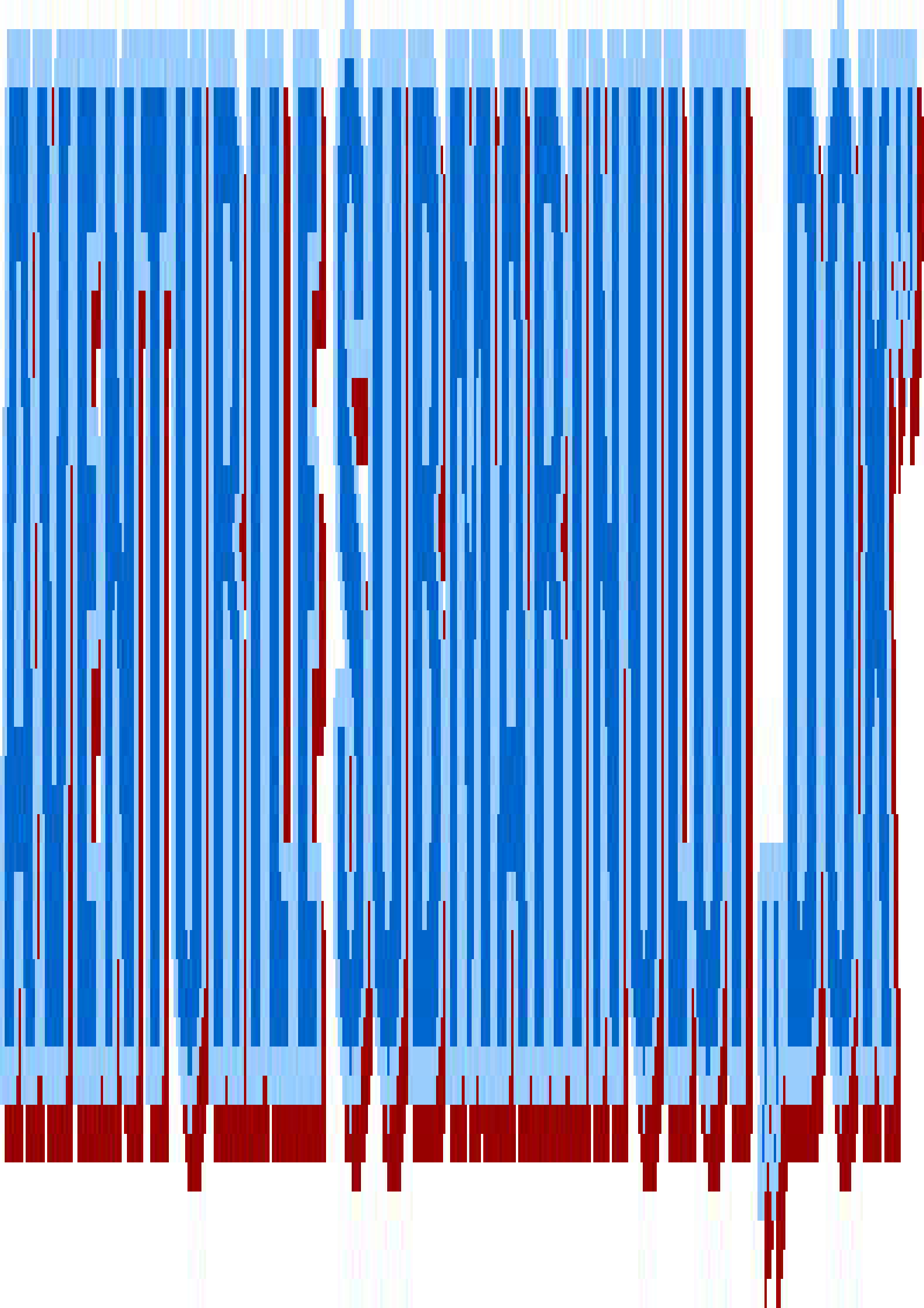

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
31
Balena miraculoasă

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

Balena miraculoasă

EDITURA Ig. Hertz BUCUREȘTI

31

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia - fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios
27. Corăbierul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.

Fiecare volum cuprinde o povestire complectă

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 64 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 31

BALENA MIRACULOASĂ

Traducerea L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN ROBINSON MODERN.

— A FOST O AVENTURĂ PRIMEJDIOASĂ, dar foarte veselă în schimb, aceea prin care ai trecut, dragă George, zise primul ofiţer Rindow tânărului care stătea alături de el în turnul submarinului.

— Aş fi dat mult să te văd cum îţi şedea ca zeu al sălbaticilor!

— Prea plăcut nu mi-a fost în echipamentul de scafandru, sub soarele arzător – răspunse George – dor am râs din inimă când am umflat cu aer costumul, ca să-l sperii pe bătrânul vrăjitor, care avea de gând să mă înhaţe.

— Mare noroc ai avut că tatăl d-tale o izbutit să se ţină după vasul atât de rapid al lui Jerry; uneori se conducea numai după dâra lăsată de el.

Desigur că Jerry nu s-o gândit că va lăsa o urmă atât de bună în mersul sau vertiginos. Altminteri, cine ştie

cât timp ar mai fi trebuit să faci pe idolul sălbaticilor.

— Lasă că nu mă prăpădeam eu, răspunse George. Ştiam că tata va cerceta toate insulele, până mă va găsi. Dar ia te uita, domnule Rindow, acolo-n faţa noastră se iveşte o insulă. Dacă nu mă-nşel, se-nalţă şi o trombă de fum dintr-unsa.

Primul ofiţer privi prin ochean, apoi zise:

— Aşa e, pare să fie un foc de lagăr, căci trâmba de fum se-nalţă dreaptă şi subţire, ceea ce înseamnă că nu poate fi vorba de o pădure în flăcări. Hm... nu cumva or fi locuind sălbatici pe acolo? Eu aş zice să-l înştiinţăm pe căpitan, să hotărască el dacă e nevoie să cercetăm lucrurile mai de aproape, sau nici să nu ne abatem pe lângă insulă.

Rindow îi comunică lui Farrow vestea prin porta-voce şi căpitanul veni îndată în turn. Privi cu atenţie prin ochean trâmba subţire de fum, apoi zise:

— E un foc mic de tot, ca pentru o singură persoană. Dac-ar fi sălbatici pe acolo, ar fi aprins un foc mai mare şi ar fi făcut în aşa fel, încât să nu se zărească fumul care să-l dea de gol.

— N-or putea fi, însă, vreun semnal de-al sălbaticilor, pentru cei de pe insula pe lângă care tocmai am trecut? Întrebă George. Cam aşa fac vânătorii de capete pe insulele lor.

— Hm... tot ce se poate, încuviinţă Farrow. Nu strică să fim cu băgare de seamă şi să ne apropiem de insulă pe sub apă. Se poate întâmpla să fie vorba de un naufragiat sau de vreun om certat cu legea. În cazul din urmă, o va lua la fugă în desiş şi vom fi terminat repede treaba cu el. În primul caz, însă, va trebui, firește, să-l luăm pe bord şi să-l debarcăm pe cea dintâi insulă unde opresc vapoare.

Fără să stea mult pe gânduri, căpitanul ordonă să se facă manevra pentru scufundare. Cei trei tovarăşi părăsiră în grabă turnul şi George închise capacul. După câteva minute vasul şi dispăruse în apă, numai o parte a periscopului mai ieşea la suprafaţă.

Farrow privi printr-unsul şi observă cu atenţie insula de care se apropia submarinul, pe urmă zise:

— Lângă focşor stă un bărbat, un european; e slab şi prăpădit la faţă. Deci, sau un naufragiat, sau unul

încolţit de autorităţi. Ne vom apropia de tot, vom ieşi repede la suprafaţa şi atunci vom vedea care din presupuneri e întemeiată.

Se scurseră încă cinci minute, apoi Farrow dădu comanda de înălţare. Urcă cel dintâi scăriţa de fier şi deschise capacul. George şi Rindow îl urmară. Submarinul se afla la vreo cincizeci de metri de ţărm, mai mult nu voise să se apropie căpitanul, căci nu cunoştea apele pe aici. Acum, însă, văzu că putea să vină cu vasul chiar până la coastă, căci apa era destul de adâncă.

Cu glas scăzut, el dădu comanda ca electromotoarele să fie puse în funcţiune. Voia să ajungă la ţărm cât mai neobservat, ca să vadă ce mutră va face la ivirea lui bruscă necunoscutul, care stătea cu spatele spre apă şi frigea vreun vânat la foc.

Spre marea lor mirare, cei de pe submarin observată că străinul purta o uniformă dintr-a celea cu care sunt îmbrăcaţi ofiţerii englezi pe vasele de război, în ţinuturile tropicale. Era ponosită râu şi ruptă, ceea ce lăsă să se-nţeleagă că omul se afla de mult în pustietatea aceea.

— Poate că vreun distrugător englez a naufragiat prin apropiere şi ofiţerul de colo s-a salvat pe insula aceasta, îşi dădu cu părerea Farrow. Trebuie să fim cu băgare de seamă, căci nu e exclus să fie şi restul echipajului pe aici; şi-apoi, s-ar putea ca oamenii să fie înarmaţi, lucru ce n-or fi tocmai plăcut pentru noi.

— Eu socot c-ar trebui să fie mulţumiţi dacă le venim În ajutor, zise George. Nu cred să fie atât de nerecunoscători încât să se-ntoarcă împotriva noastră.

— Nu-i cunoşti încă bine pe oameni, zise Farrow, cu amărăciune în glas. Poate că la ei precumpăneşte dorinţa de a dobândi glorie prin prinderea noastră, trecând recunoştinţa pe planul al doilea.

Dădu comanda de oprire a motoarelor, apoi strigă spre insulă:

— El, d-ta de colo, cine eşti? Îţi putem fi de vreun folos?

Necunoscutul, care. Stătea la marginea desişului, cam la vreo douăzeci de metri de ţărm, sări speriat în

sus şi privi cu ochii holbaţi la cei trei marinari din turnul submarinului.

În aceeaşi clipă, Farrow avu o impresie neplăcută, dar nu din cauza înfăţişării sălbăticite a străinului, ci a ochilor săi, care aveau o strălucire vicleană într-unşii.

Faţa îi era împrejmuită de o barbă roşcată, un nas ascuţit şi puţin încovoiat se desprindea din pădurea aceea de păr, ochii şireţi erau înfundaţi sub genele stufoase.

Se apropie încetişor de ţărm şi mişcările sale trădau bănuială. Când fu la numai câţiva paşi de Farrow, saluta milităreşte şi zise cu glas răguşit, ce suna cam neplăcut:

— Cine sunteţi d-voastră? Nu ştiam că mai există un submarin prin locurile astea.

Căpitanul trecu cu vederea lipsa de politeţe a străinului, care nu socotise de cuviinţă să se prezinte mai întâi, aşa cum s-ar fi cuvenit. El salută şi zise:

— Mă numesc Farrow şi submarinul acesta îmi aparţine. Nici eu nu ştiam că afară de „Dox"-ul meu se mai afla un submarin prin apele acestea. Bănuiesc că d-ta eşti naufragiat pe insula asta. Sunt gata să te aduc în siguranţă, ca să poţi ajunge apoi la ai d-tale.

— Ah, d-ta eşti căpitanul Farrow! Făcu străinul, zâmbind ciudat. Ştii că are haz! Vei pricepe mai târziu de ce anume. Eu mă numesc Hary Breacks şi sunt locotenent în marina engleză. Îţi vei da seamă, cred, că din acest punct de vedere îmi e foarte neplăcut să fiu salvat tocmai de d-ta. Sunt nevoit să refuz a păşi pe vasul d-tale, căci eşti încă socotit drept duşman al nostru. Aşa că te rog să mă laşi unde sunt. Nădăjduiesc că va trece odată şi odată un vapor pe aici, deşi sunt cinci săptămâni de când mă aflu pe această insulă. Pe când pescuiam într-o barcă, o furtună grozavă m-a azvârlit încoace.

— S-ar putea întâmpla, totuşi, să mai treacă ani de zile până să-ţi vină cineva în ajutor, zise Farrow, cu seriozitate. Aşa fiind, cred că cel mai nimerit lucru ar fi să treci cu vederea duşmănia ce există între noi. Eu nu te consider ca ofiţer de marină englez, ci ca naufragiat, căruia trebuie să-i vin în ajutor.

Locotenentul Breacks şovăi câteva clipe, apoi răspunse cu tărie:

— Nu, nu pot primi propunerea d-tale. Ar fi împotriva onoarei mele de ofiţer englez, îmi pare rău numai că n-am posibilitatea să te arestez. Aş face-o fără şovăială. Aşadar, te rog să nu-ţi pese de mine, căci odată şi odată tot îmi va veni ajutorul aşteptat. Cinci săptămâni am izbutit să mă hrănesc cu fructe şi vânat şi sper că nici de-acum încolo nu voi muri de foame. Ceea ce ai putea face pentru mine ar fi să transmiţi o radiogramă autorităţilor engleze, vestindu-le că ai dat pe insula aceasta de locotenentul Breacks. Camarazii mei vor porni să mă caute. Dar nici de asta nu e nevoie. Nu, mai bine să n-o faci, chiar acest mic serviciu nu-l pot primi de la d-ta. Ceea ce doresc, căpitane Farrow, e să ne mai întâlnim o dată, în alte împrejurări.

Salută rece, întoarse spatele şi se-ndreptă spre foc.

Fără să vrea, Farrow simţi un fel de respect pentru omul acesta, care prefera să mai rămână cine ştie cât timp în singurătatea asta plină de primejdii, decât să primească un serviciu din partea unui duşman al ţării sale. Cu vocea înceată, îi spuse lui Rindow:

— Fireşte că vom transmite imediat în lumea largă o radiogramă, arătând exact unde se află insula şi, în scurt timp, Breacks va căpăta ajutor, e un om antipatic, aş pune rămăşag chiar că are un suflet rău, dar mândria lui îmi place totuşi. Oricare altul în situata lui n-ar fi stat o clipă în cumpănă să primească propunerea.

— Aşa e, asta e o însuşire în faţa căruia nu ne putem decât înclina, încuviinţă Rindow. Dar, cu toate astea, am simţământul că refuzul lui n-a fost sincer. Nu se poate să nu presupună că noi tot vom transmite radiograma, în urma căreia el va fi salvat. Voia numai să nu-ţi datoreze recunoştinţă, de aceea a procedat aşa. Şi am surprins la el un zâmbet atât de ciudat – ba aş putea spune chiar primejdios încât nu ştiu ce să cred.

— Şi mie mi-a bătut la ochi asta – interveni George. Mi s-o părut că avusese o intenţie hotărâtă cu vorbele sale şi nu urmarea numai să te determine să transmiţi, totuşi, radiograma.

— De temut, n-avem de ce ne teme de el, zise Farrow, chiar dacă va fi salvat curând şi va da de veste

că am fost pe aici. Peste două zile vom fi iar pe insula noastră şi acolo nu dă nimeni de noi.

— Asta aşa e – încuviinţă Rindow – dar eu tot nu pot scăpa de gândul că ne ameninţă o primejdie din cauza omului acesta. Totuşi, radiograma trebuie s-o transmitem, căci nu-i omeneşte să-l lăsăm să se prăpădească pe aici.

— Fireşte c-aşa vom face, de îndată ce vom fi înconjurat insula, vom întinde antena. Radiograma va fi recepţionată atât în Australia cât şi pe insulele franceze Loyalty şi se vor trimite îndată vapoare ca să-l salveze pe naufragiat. Stabileşte, te rog, poziţia exactă a insulei, dragă Rindow.

Primul ofiţer se duse repede în interiorul vasului şi se-ntoarse cu instrumentele trebuincioase. Când longitudinea, latitudinea şi celelalte date fură stabilite, Farrow transmise o radiogramă, vestind că pe insula a cărei poziţie o indica se află naufragiatul englez, locotenentul Breacks. Nu indică, însă, cine transmite radiograma, căci ar fi putut avea neplăceri de pe urma. Acestui lucru. Era încredinţat, însă, că Breacks va fi salvat în urma ei, chiar dacă cel ce-o vor recepţiona se vor mira că nu l-a luat pe bord vasul care l-a găsit.

După ce-şi îndeplini datoria aceasta, căpitanul dădu ordin să fie puse în funcţiune electromotoarele şi minunatul submarin porni cu viteză spre sud-vest, unde se afla „Insula odihnei”.

Ciudatul naufragiat continua să formeze subiectul de discuţie al camarazilor şi Rindow nu-nceta să susţină că se aşteaptă la primejdii de pe urma acestei întâlniri.

Farrow, râse de îngrijorarea primului ofiţer, apoi zise:

— Drept e că nici eu nu ştiu ce să cred de faptul că vorbise de un alt submarin. Să fi trimis oare marina engleză vreun submarin prin apele acestea, ca să ne caute pe noi? Asta ar fi o primejdie serioasă, căci am putea fi descoperiţi şi torpilaţi fără să bănuim măcar. Pe lângă grija de a scruta zarea pentru a descoperi vase străine, mai trebuie acum să cercetăm şi suprafaţa apei, dacă nu cumva se zăreşte vreun periscop. Aş fi bucuros să mă văd odată pe insula noastră. Te pomeneşti că

locotenentul ăla făcea parte chiar din echipajul submarinului...

— Hm... asta or fi foarte neplăcut, zise Rindow. Poate c-am face mai bine să mergem pe sub apă în timpul zilei, sau să ne aciuim pe lângă vreo insulă. Nu trebuie să aşteptăm ca vreo torpila să ne atragă atenţia asupra prezenţei celuilalt submarin.

— Prin asta am pierde prea mult timp – obiectă Farrow iar locotenentul Breacks va începe imediat goana după noi. Ah! Tocmai acum îmi dau eu seama c-am făcut o greşeală şi el mi-a întins o cursă foarte dibace. Aşa se explică zâmbetul acela ciudat pe care l-ai observat la dânsul, dragă Rindow. Spunea doar că presupune că ne îndreptăm spre Australia, deoarece veneam dinspre nord-est. Şi eu am confirmat fără să şovăi... Acum cunoaşte, aşadar, drumul nostru şi sunt sigur că va porni cu toată energia în urmărirea noastră.

— Ce viclenie murdară! Scrâşni Rindow. Dacă ne-ar fi dat asta în gând mai înainte am fi aşteptat cu transmiterea radiogramei, până vom fi ajuns în apropierea „Insulei odihnei”.

— Nici aşa n-am fi făcut bine – răspunse căpitanul – căci s-ar fi putut stabili lesne, prin sondaje, poziţia noastră şi în acelaşi timp şi locul aproximativ unde avem ascunzătoarea. Dacă englezii şi australienii ar fi trimis apoi câteva hidroavioane, ar fi descoperit îndată „Insula odihnei”.

— Aşa la asta nu m-am gândit – încuviinţă Rindow – În sfârşit, acum e prea târziu şi degeaba ne mai răcim gura.

În vreme ce submarinul înainta cu viteza, cei trei tovarăşi cercetau necontenit marea cu ocheanele, căutând să descopere punctuleţul negru, periscopul celuilalt submarin.

De fapt, era îndoielnic dacă comandantul vasului duşman va lansa o torpila, fără avertisment, dar trebuiau să ţină seama de toate posibilităţile.

Până seara, vegheară cu toată atenţia, dar nu descoperiră nimic suspect. Când se lăsa întunericul, răsuflară uşuraţi. Primejdia scăzuse mult acum, căci îndepărtaseră simţitor de insula pe care-l găsiseră pe Breacks.

Liniştit, Farrow predă comanda secundului Brun, inginerului Hagen fi şi timonierul Plundow.

Noaptea trecu în linişte, dar căpitanul avu somnul agitat. Încordarea nervoasă în care se afla era lesne de înţeles, căci prezenţa unul submarin duşman îl aducea în faţa unei primejdii cum nu mai întâmpinase până acum.

Când se iviră zorile, Plundow îl trezi; în acelaşi timp, apărură în turn şi George cu Rindow, căci nu-l mai rabdă locul în cabinele lor.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan, salută primul ofiţer – cred că primejdia cea mare a trecut. Ne-am îndepărtat atât de mult de insulă, încât nici cel mai rapid vapor nu ne-ar mai putea ajunge.

— Sper şi eu, dragă Rindow, răspunse Farrow, în vreme ce nu înceta să privească prin ochean. După câte văd eu, nu e nimic suspect prin apropiere şi oricât caut nu pot descoperi nici trâmbele de fum ale vreunul vas, nici catargele sale. Se pare, într-adevăr, că ne aflăm singuri de tot în această parte a Oceanului Pacific. Colo jos se şi ivesc insulele care se află la vreo douăzeci şi patru de ceasuri de ascunzătoare noastră. Aşadar, mâine dimineaţa – dacă nu intervine ceva deosebit – vom fi acasă.

— Să nădăjduim că nu se va întâmpla nimic – zise Rindow – dar trebuie să mărturisesc din nou că locotenentul Breacks ăla nu-mi iese din minte. Zâmbetul lui ascundea ceva. Mai mult decât bănuim noi, poate. A! Acolo-n zare se iveşte parcă un distrugător puternic. Ba nu, un crucişător mic, dacă nu mă înşel. A apărut dindărătul insulelor.

Farrow dădu imediat comanda de scufundare. Descoperise şi el în aceeaşi clipă coloana groasă de fum care se ivise la orizont.

Cei trei tovarăşi coborâră în grabă scăriţa de fier a turnului, George închise capacul şi vasul începu să se afunde cu repeziciune.

Prin periscop, căpitanul privi cu atenţie norul de fum care se apropia. În curând, deosebi lămurit şi scheletul vasului şi le zise lui George şi Rindow, care stăteau lângă el:

— E un crucişător englez, destul de mare. Aha! Se învârteşte încoace şi încolo, ca şi cum ar cerceta marea după un plan bine stabilit. Să fi ştiind oare că suntem pe aici? Nu–mi pot închipui asta.

— Poate că Breacks a şi fost găsit şi a transmis imediat o radiogramă crucişătorului, al cărui loc de ancorare îl ştia unde se află, zise George Asta ar fi singura explicaţie.

— Da, George, poate că ai dreptate – încuviinţă Farrow – deşi nu prea cred că Breacks – care se află de cinci săptămâni pe insulă să fi cunoscut locul unde se găseşte crucişătorul.

— Atunci o fi fost luat pe bordul unul alt vas de război englez, al cărui comandant cunoştea domiciliul actual al crucişătorului, răspunse George. Poate că flota engleză face pe aici manevre navale sau demonstraţii, Aşa că Breacks era sigur că, în urma radiogramei noastre, va fi salvat de un vas de război englez. De aceea a şi râs atât de ciudat, după cum foarte bine observase domnul Rindow. Şi în felul acesta avem şi explicaţia aflării pe aici a unul submarin străin.

— Presupunerile tale sunt cât se poate de întemeiate, dragă George, răspunse Farrow. Ai dreptate, căci mai văd acum ivindu-se şi alte trâmbe de fum. Dumnezeule! Şase crucişătoare sunt în faţa noastră şi par că ne caută cu îndârjire. Desigur că sunt înarmate cu tot ce le trebuie pentru a se asigura de prinderea noastră. Suntem într-o situaţie foarte primejdioasă. Prima insulă unde ne putem ascunde e prea departe şi până să ajungem la ea ne întâlnim cu duşmanul, asta e sigur. Ah! Sunt distrugătoare, vin din amândouă părţile. Hm... când ne vom apropia de ele, va trebui să ne lăsăm la fund de tot şi să mergem vreun ceas sub apă, fără să putem vedea ceva.

— Asta e foarte primejdios – zise Rindow. Căci sunt pe aici locuri pe care nu le cunoaştem. Fundul mării e în veşnici transformare. E mai mult ca sigur că vasele engleze vor trage după ele aparate de sondat, cu ajutorul cărora vor putea da lesne de noi, dacă vom trece prin linia lor.

— Aşa e – răspunse Farrow, îngândurat dar ce ne facem acum? De trecut, trebuie să trecem pe

dedesubtul lor.

— Nu, tată – zise George, cu însufleţire – ne întoarcem din drum şi luăm direcţia spre sud. Asta n-au s-o bănuiască ei, fii pe pace!

II.
ÎN PRIMEJDIE.

— BRAVO! STRIGĂ CĂPITANUL, ai idei minunate, dragă George. N-avem ce pierde dacă vom ajunge ceva mai târziu pe insula noastră, principalul e să scăpăm deocamdată de primejdie. Fireşte, trebuie să ţinem cont de eventualitatea că va veni şi dinspre nord-est o parte a flotei engleze, presupuşii duşmani ai vaselor din faţa noastră. Asta în cazul când e vorba de o manevră navală, după cum cred şi eu acum. Dar, dacă ne îndreptam spre răsărit, avem toate şansele să scăpăm.

Farrow dădu comanda de întoarcere. Era de la sine înţeles că sub apă, „Dox”-ul nu putea înainta cu aceeaşi viteza ca vasele de război engleze, dar acestea pierduseră prea mult timp cu necontenitele manevre şi în curând căpitanul nu le mai putu zări prin periscop.

Acum dădu comanda de ieşire la suprafaţă. De îndată ce motoarele Diesel intrară în funcţiune, viteza submarinului se dubla. Distrugătoarele rapide şi torpiloarele nu l-ar mai fi putut ajunge.

Cei trei tovarăşi stăteau iarăşi în turn şi cercetau marea cu atenţie, silindu-se să descopere, mai ales, periscopul submarinului care lua parte la aceste manevre, după cum spusese locotenentul Breacks.

Ceasurile treceau repede. Submarinul se afla din nou singur pe marea întinsă, dar acum Farrow nu mai avea încredere în nenumăratele insule care se aflau pe acolo. Le ocolea pe cât putea, căci nu era exclus ca îndărătul vreuneia din ele să stea la pândă un distrugător sau chiar submarinul duşman.

Farrow îl însărcină pe Petre să-i ţină locul în turn, la postul de observaţie, şi se duse în cabină să mănânce; de-abia se aşezase bine, că şi auzi glasul lui Rindow în tubul acustic:

— Domnule căpitan, sunt semne de furtună, după toate probabilităţile se va produce un ciclon grozav,

care vine dinspre răsărit. N-ar fi bine sa ne adăpostim îndărătul vreunei insule?

— Vin îndată sus, răspunse Farrow.

Termină în graba masa, apoi urcă în turn. Se sperie când văzu cerul spre răsărit. Acum o jumătate de ceas fusese limpede şi fără un nor, acum, însă, se formase acolo un nor gros şi negru, ale cărui margini aveau o strălucire gălbuie. Şi norul ameninţător creştea cu repeziciune uimitoare, aruncându-şi umbra sinistră asupra mării ce sclipea în bătaia soarelui. Umbra aceasta se apropia cu aceeaşi iuţeală cu care creştea norul.

Farrow aruncă o privire rapidă în juru-i. Cea mai apropiată insulă, spre apus, se vedea doar ca un punct mititel. Trebuia, însă, să încerce să ajungă la ea înainte ca ciclonul să se dezlănţuie.

Căpitanul cunoştea bine ţinutul acesta maritim şi ştia că apa nu-i destul de adâncă spre a se putea aşeza pe fundul ei. Ciclonul înspăimântător va răvăşi marea până la fund şi va aduce submarinul în mare primejdie.

Trebuia să încerce să ajungă la insula sau într-un loc unde apa era mai adâncă. Întoarse imediat vasul, lui direcţia spre insulă şi ordonă să se pună în funcţiune compresoarele. Monstrul cenuşiu de oţel se zgudui din toate încheieturile şi porni ca o săgeată..

Dar, cu toată viteza ameţitoare, erau încă la o jumătate de kilometru de insulă când simţiră prima izbitură a ciclonului. Cei patru tovarăşi din turn – căpitanul, George, Rindow şi Petre – fură daţi peste cap şi când izbutiră să-şi întoarcă privirile văzură o privelişte care-i înspăimânta chiar şi pe ei, marinari neînfricaţi, obişnuiţi cu furtunile din largul oceanului.

În spatele lor venea cu o iuţeală fantastică un val de înălţimea unei case.

Dacă valul se spărgea deasupra lor, îl acoperea ca într-un sac, ba poate, din cauza forţei uriaşe a masei de apă, ar fi sfărâmat învelişul de oţel.

Mai erau trei sute de metri până la insulă. Farrow privi cu îngrijorare îndărăt şi văzu valul uriaş, mânat de ciclon, apropiindu-se cu o viteză ameţitoare.

Totuşi, „Dox”-ul înainta... Dar când mal erau numai o sută de metri până la insulă, valul grozav îi luă în

primire. Din fericire, creştetul lui înspumat nu se sparse deasupra submarinului, ci în primul rând fu ridicată în sus pupa în aşa fel încât în prima clipă vasul păru să stea în cap – apoi se înălţă şi prora. Cei patru tovarăşi, care fuseseră aruncaţi unul pesta altul, sa ridicară cu greu şi văzură... că „Dox”-ul călărea pe valul cel uriaş.

Farrow răcni în porta-voce să se oprească maşinile, căci elicea biciuia apa nebuneşte. Submarinul fu mânat acum în voie, direct spre insula apropiată. De la început, căpitanul luase direcţia spre capătul da sud al insulei, dar ciclonul împinse valul uriaş drept spre mijloc.

Din fericire, insula nu avea o vegetaţie prea bogată. Dac-ar fi fost acolo arborii uriaşi din codrii Asiei, „Dox”-ul s-ar fi zdrobit da ei. Aşa, însă, cei mal înalţi copaci aveau cinci până la şase metri şi nu prezentau nici-o primejdie.

În clipa următoare, valul se sparse de insulă, care avea o lărgime de vreo sută de metri. Era cea mai mică dintre insulele de pe aici. Cel patru tovarăşi se încleştară de marginea turnului. În curând insula fu inundată de valul năprasnic, printre urletele furtunii auziră trosnetele copacilor sub prora lor, apoi se produse o smucitură, care cutremură întreg trupul de oţel... şi submarinul se înţepeni în mijlocul insulei, printre arborii doborâţi la pământ.

Cei patru tovarăşi fură apăsaţi cu atâta putere de peretele din faţă al turnului, încât credeau că li se va zdrobi coşul pieptului.

Acum veni al doilea val, şi mai vijelios decât cel dintâi. Se sparse şi el, în parte, de insulă, şi de ambele părţi ale limbii de pământ munţii de apă goniră mai departe.

Submarinul fu izbit din nou de masa grea de apă. Din fericire, însă. Aceasta nu era atât de înaltă încât să se poată sparge pe punte; înălţă, totuşi, puţin vasul şi-l înţepeni cu vreo cincisprezece metri mal departe, printre copacii doborâţi de furtună, până la cel din urmă.

Izbitura pe care o suferi acum vasul era ceva mai tare, căci lipsea aşternutul elastic al copacilor, care se

asemănau cu nişte arcuri.

Farrow şi Rindow se priviră îngrijoraţi.

Nu se puteau înţelege prin grai din cauza vuietului înspăimântător. De-abia îşi puteau trage răsuflarea. Aveau, însă, acelaşi gând, spunându-şi că izbiturile acestea neîncetate ar fi putut distruge carena vasului, oricât de solida era ea. Pe de altă porte, se temeau că valurile gonite de furtuna năprasnică vor deveni din ce în ce mai ameninţătoare şi lesne s-ar fi putut să fie târâţi şi mai departe. Va rezista, oare, învelişul de oţel?

Situaţia în care se aflau era mai primejdioasă decât toate prin câte trecuseră până acum. Monstrul cenuşiu devenise o jucărie a elementelor dezlănţuite.

Al treilea val zvârli submarinul cu vreo zece metri mai departe. Plin de dor privi Farrow spre coasta de apus a insulei, depărtată numai cu vreo patruzeci de metri. Ce bine ar fi dacă vasul ar putea ajungă acolo, unda l-ar afla în elementul lui!

Pe coasta de apus a insulei, dar numai pe o lărgime cât era şi insula, oceanul se arăta mai liniştit. Deşi unui om neobişnuit cu marea i-ar fi stat inima în loc de spaimă văzând valurile uriaşe pe care le stârnea şi acolo furtuna grozavă.

Dar ele apăreau mici faţă de acelea care îşi dezlănţuiau furia de amândouă părţile insulei. Creşteau numai pe măsură ce înaintau, prinse în vârtejul uraganului.

Dacă submarinul ar fi putut ajunge acolo, Farrow s-ar fi lăsat imediat sub apă. Chiar dacă apa ar fi fost puţin adâncă de cealaltă parte a insulei, aceasta din urmă forma, totuşi, un adăpost şi n-ar fi îngăduit furtunii să răvăşească fundul mării.

Dorinţa căpitanului părea să se îndeplinească, deoarece uraganul sporea tot mai mult, valurile deveniseră mai mari şi fiecare din ele târa submarinul cu câţiva metri spre coasta de apus.

Copacii doborâţi fură măturaţi din cale de apa care înainta cu furie şi valurile din urmă îşi croiau drum cu mai multă uşurinţă.

Farrow se târî cu greutate până la capacul turnului şi cobori în interior. Acum putea, în sfârşit, să răsufle în voie, căci sus furtuna le tăia respiraţia.

George veni după el, apoi Rindow şi la urmă Petre. Prin semne, căpitanul îi dădu de înţeles Uriaşului să închidă capacul. De-abia după ce treaba asta fu făcută, tovarăşii se putură înţelege între ei, căci mugetul uraganului pătrundea acum numai înăbuşit.

Echipajul care nu era de serviciu se adună în cabina de comandă, dedesubtul turnului. Privirile tuturor erau aţintite spre Farrow, căci din repetatele smucituri care cutremuraseră vasul, ştiau că frumosul lor submarin – pe care-l iubeau atât de mult – se afla într-o situaţie primejdioasă.

— Camarazi – începu căpitanul, cu glas potolit – ne aflăm într-un pericol cum n-am mai fost până acum. Un uragan de o forţă neobişnuită ne-a azvârlit pe o insulă, care din fericire e foarte îngustă şi acoperită cu arbori mărunţi şi subţiri. Prin faptul acesta, prima izbitură n-a fost atât de grea. Acum, valurile stârnite de uraganul în creştere ne târăsc mereu spre coasta apuseană. Nădăjduiesc că ele vor face să fim aruncaţi în mare şi acolo vreau să mă las la fund îndată, căci insula constituie o pavăză minunată împotriva valurilor înalte cât casa. Toţi oamenii la posturi, pentru scufundarea imediată!

Marinarii ştiau că se pot încrede în căpitanul lor, oricât ar fi fost de primejdioasă situaţia. Se împrăştiară, deci, în linişte. Cei hotărâţi pentru îndeplinirea manevrei de scufundare se duseră la posturile lor, iar ceilalţi merseră în sala echipajului, ca să discute acolo asupra situaţiei. Un submarin azvârlit pe o insulă era ceva cu totul nou, neobişnuit chiar.

În vremea asta, Farrow înălţase puţin periscopul. Prea mult nu trebuia să-l ridice, căci furia furtunii ar fi putut să îndoaie până şi oţelul acesta atât de tare. Spre marea-i bucurie, văzu că valurile uriaşe târau într-adevăr vasul tot mai aproape de coasta de vest. Dar o privire îndărăt îl încredinţă că valuri noi veneau tot mai ameninţătoare. Uraganul acesta avea o tărie, cum nu se pomeneşte decât o dată la o sută de ani, poate.

Raza pe care se dezlănţuise furtuna nu se putea stabili, căci norii groşi acoperiseră într-atât cerul, încât era aproape întuneric. Farrow nădăjduia, însă, că cele două flote englezeşti nu scăpaseră nici ele nevătămate,

Poate că se împrăştiase, renunţând să mai urmărească „Dox”-ul.

Un alt val îl târî iar peste insula curăţată acum de orice vegetaţie; încă zece metri, cel mult şi submarinul reintra în elementul său. Cu bucurie – oricât ar părea de ciudată afirmaţia asta – căpitanul observă că uraganul devenea tot mai furios, vasul era împins mereu spre apă şi valurile erau acum atât de înalte şi de furioase cum nu mai văzuse Farrow în toată cariera sa. Dacă ele nu s-ar fi spart de insulă, ar fi distrus trupul de oţel al submarinului, năpustindu-se asupra lui. Ca marinar încercat, căpitanul se gândea acum la nenumăratele corăbii şi vapoare care navigau între insulele arhipelagului. Vasele acestea erau cu desăvârşire pierdute în mijlocul unui astfel de uragan, cheresteaua lor de lemn n-ar fi putut tine piept nici-o clipă furiei valurilor năprasnice. Farrow murmură o rugăciune pentru oamenii care îşi găseau acum moartea, în îndeplinirea datoriei lor.

Altfel stăteau, însă, lucrurile cu flota engleză. Trupurile de oţel şi maşinile puternice se vor putea împotrivi, desigur, furiei uraganului şi valurilor. Cel mult distrugătoarele vor avea de luptat din greu şi era nevoie de toată dibăcia şi experienţa marinărească a comandanţilor, pentru a ieşi cu bine din vârtejul elementelor dezlănţuite.

Un nou val, mai mare decât toate celelalte, împinse vasul cu câţiva metri înainte. Şi acum plutea cu prora peste ţărmul de apus. Încă un val şi-l împingea cu totul în elementul său.

Farrow aruncă o privire îndărăt. Un adevărat munte de apă se năpustea ca un monstru apocaliptic. Creştetul său spumos părea s-atingă norii grei care acopereau cerul, se apropia cu atâta repeziciune şi părea atât de ameninţător, încât nu mai putea să existe nici-o scăpare pentru vreun vas pripăşit pe acolo.

Pentru Farrow şi submarinul său, asta era, însă, salvarea. Spumegând, valul cel înalt se rostogoli, spărgându-se cu atâta violenţă, încât insula stâncoasă păru că se cutremură din temelii. Şi această masă de apă fu îndestulătoare să împingă vasul cu totul în mare.

Farrow dădu comenzile trebuincioase, pompele începură îndată să umple cu apa tancurile de balast, electromotoarele intrară în funcţiune, punând în mişcare elicea. Căpitanul trebui să frâneze cu putere, altminteri furtuna ar fi târât vasul în zona primejdioasă, înainte de a se putea afunda.

Dănţui câteva clipe ca un dop de plută pe talazurile furioase, apoi începu să se lase încetişor în apă şi mişcările sale deveniră tot mai liniştite, pe măsură ce batometrul indica o adâncime mai mare. Când ajunse la zece metri „Dox”-ul se înţepeni pe fundul nisipos.

Dacă insula n-ar fi constituit o pavăză atât de minunată împotriva valurilor, desigur că şi la adâncimea aceasta marea ar fi fost răvăşită; aşa, însă, vasul se clătina uşurel numai, căci. Şi aici se observa o anumită mişcare, din cauza valurilor care se rostogoleau de amândouă părţile insulei.

— Nici nu m-aş fi aşteptat să fiu salvat în chip atât de minunat, zise căpitanul, emoţionat. Dacă primul val nu ne-ar fi zvârlit în desişul de pe ţărmul insulei, ne-am fi prăpădit cu siguranţă în catastrofa asta. Nu ne-om fi putut afunda, ci am fi fost târâţi ca o coajă de nucă de valul uriaş. N-aş fi crezut cu putinţă ca minunatul nostru submarin să fie smuls vreodată din elementul său şi zvârlit pe uscat. Fiecare rău însă are partea lui bună: datorită uraganului, am scăpat de urmăritorii noştri, căci ei trebuie acum să îngrijească de propria lor soarta. Flota engleză din sud-vest a avut, desigur şi ea de suferit de pe urma furtunii; dacă şi cea din nord-vest a suferit ceva, nu putem şti. Cred, însă, că nici submarinul care ia parte la manevre n-a scăpat teafăr.

— Aşa, băieţi, acum ne putem odihni, căci bănuiesc că uraganul îşi va face mendrele multă vreme încă. Şi chiar după ce se va potoli, va fi nevoie să aşteptăm până se va linişti şi marea, ca să ne putem ridica la suprafaţă. Odihna asta silită ne prieşte de minune, căci cine ştie ce aventuri ne mai aşteaptă când vom fi iarăşi sus. De data asta nu ne va fi atât de uşor să ajungem la insula noastră.

— Să nu ne facem inimă rea, domnule căpitan, zise Rindow cu încredere. Până acum am scăpat cu bine din toate şi nădăjduiesc că norocul nu ne va părăsi. Am

trecut acum printr-o primejdie din cele mai grozave şi tocmai această primejdie a fost salvarea noastră. Am multă încredere că vom scăpa cu bine.

— Hm... aş vrea să cred şi eu la fel. Dar locotenentul Breacks ăla nu-mi iese din minte, răspunse căpitanul cu seriozitate. Presimt că din cauza lui vom mai întâmpina mari primejdii, numai din cauza lui am ajuns în situaţia asta, căci sunt sigur că el a pus la cale urmărirea noastră de către vasele de război engleze. Va încerca şi de-acum încolo să ne strice socotelile. Pare să fie un om foarte ambiţios, care aşteaptă să fie înaintat în grad, în urma prinderii noastre.

— Eu cred că inferiorii lui ne-or înjura în lege că i l-am redat, zise Rindow, zâmbind. Nu prea pare să fie un superior iubit. Bieţii băieţi au răsuflat şt ei timp de cinci săptămâni şi deodată se văd că se iveşte iarăşi.

— Asta aşa o fi, încuviinţă Farrow, zâmbind şi el, dar cred că e mai bine cum s-a întâmplat. Căci tot ar fi fost găsit el odată şi odată şi atunci dezamăgirea ar fi fost mai mare. Ah, asta-i minunat – se-ntrerupe el, văzându-l pe Petre venind cu o ceaşcă mare cu cafea – viteazul nostru bucătar nu-şi uită îndatoririle nici în clipele acestea de mare primejdie. Nici nu se putea ceva mai nimerit ca o cafeluţă, acum când nervii îmi sunt atât de încordaţi.

Ceilalţi tovarăşi căpătară şi ei câte o ceaşcă de cafea şi sorbiră cu poftă băutura întăritoare, gândindu-se cu bucurie că se aflau la adăpost pe fundul mării, în vreme ce deasupra lor uraganul şi valurile fioroase se spărgeau cu zgomot de tunet.

— Aşadar, n-avem ceva mai bun de făcut decât să ne odihnim în voie, zise căpitanul. Cred că va trebui să rămânem aici cel puţin douăsprezece ceasuri, înainte de a putea cuteza să ne ridicăm la suprafaţă. Orânduieşte d-ta posturile de veghe, dragă Rindow şi dă-le în grijă oamenilor să mă trezească imediat când batometrul va scădea chiar numai cu o jumătate de metru. Nu trebuie să riscăm să ne afundăm prea adânc în nămol. Înainte de a mă culca, voi mai citi câtva timp, ca să fiu treaz pentru orice eventualitate; primejdia cea mare este acum împotmolirea în nămol, din cauza mişcărilor uşoare ale vasului. Mai târziu,

când furtuna se va potoli şi marea va deveni ceva mai liniştită, nu vom mai avea de ce ne teme.

Oamenii de veghe fură trimişi la posturile lor, iar ceilalţi se răspândiri în cabine şi în sala echipajului. Orice răgaz era folosit pentru odihnă, căci cei de pe submarin nu puteau prevedea niciodată dacă, prin forţa întâmplărilor, nu vor li siliţi să renunţe la somn timp îndelungat. Mulţi oameni care duc o viaţă neregulată capătă obişnuinţa de a adormi atunci când vor.

La fel se petreceau lucrurile şi cu George al nostru: de-abia se întinse în hamac, că şi adormi. Acelaşi lucru i se întâmplă şi căpitanului: el era hotărât să mai citească puţin, lucrul nu-i fu cu putinţă, căci ochii i ie închiseră de cum puse capul pe pernă.

În linişte deplină trecură următoarele douăsprezece ceasuri. Când se treziră din somnul binefăcător, mâncară bine, apoi inginerul Hagen cu oamenii săi examinară cu de-amănuntul tot vasul, pentru a vedea dacă zguduiturile repetate la care fusese supus „Dox”-ul nu stricaseră ceva.

Legănările uşoare ale vasului încetaseră cu desăvârşire. La suprafaţa apei, valurile uriaşe se rostogoleau încă, dar furia uraganului slăbise şi munţii de apă nu mai ameninţau submarinul, dac-ar fi ieşit acum la suprafaţă.

În chip de încercare, Farrow înălţă încet de tot vasul. Era ora două dinspre ziuă şi întunericul era un aliat preţios pentru cei de pe „Dox!”. Dac-ar fi pornit cu viteză acum îndărăt spre sud-vest, ar fi izbutit, poate, să străbată, pe întuneric încă, linia vaselor de război engleze, pe care le-ar fi recunoscut imediat după lămpile de poziţie.

Desigur că din cauza uraganului înspăimântător fuseseră alungaţi şi ei spre apus, astfel că Farrow avea şansa să poată trece, înainte ca duşmanii lui să se înapoieze.

Submarinul se înălţa tot mai sus. Dar numai când ajunse la doi metri de suprafaţă, începu din nou să se clatine uşurel. Aşadar, marea nu era atât de agitată precum se aşteptase Farrow, şi uraganul părea să se fi potolit tot atât de repede precum se stârnise. În cazul acesta, n-ar fi trebuit să rămână atât de mult timp pe

fundul mării, căci fiecare minut de întârziere însemna o înrăutăţire a situaţiei sale. La asta, însă, nu s-ar fi putut aştepta, căci prea fusese răvăşita marea de furtuna grozavă.

Din prevedere, el înalta periscopul la suprafaţă. În situaţia în care se afla, trebuia să ţină seamă de toate eventualităţile, să se ferească de cea mai mică greşeală sau nesocotinţă.

III.
UN DUŞMAN ÎNVERSUNAT.

DE ABIA RIDICASE PERISOPUL la suprafaţă şi Farrow strigă cu înfrigurare:

— Repede, la fund..., în imediata apropiere a insulei trebuia să fie un crucişător, care cercetează marea cu două reflectoare. Nu pot şti dacă ne caută pe noi sau niscaiva naufragiaţi.

Cu iuţeala fulgerului, căpitanul trase înăuntru periscopul, căci văzuse ca dâra de lumină a unuia din reflectoare era îndreptată spre insula în faţa căreia tocmai voia să iasă din apă. Nici-o bucăţică a periscopului nu trebuia să fie văzută, căci razele orbitoare s–ar fi reflectat îndată în lentilă şi ar fi trădat prezenta submarinului.

Pompele umplură la repezeală tancurile de balast cu apă şi „Dox”-ul se lăsă din nou pe fundul mării.

— Păcat! Zise Farrow. Acum trebuie să ne ferim să ieşim la suprafaţă, deocamdată. Ba chiar mă tem să scot periscopul afară, atâta vreme cât e întuneric. Cred că cel mal nimerit lucru e să rămânem aici până la ivirea zorilor. Vreo câteva ceasuri adică. Apoi, va trebui să ne ridicăm cu mare băgare de seamă, căci e de presupus că întreaga flotă s-a adunat aici, în căutarea victimelor acestui uragan grozav.

— În cazul acesta, nu vom izbuti nici noi să străbatem pe la sud-vest lanţul de vase, zise Rindow, cu părere de râu. Şi astfel ne-am vedea siliţi să rămânem zile întregi pe aici, până vom găsi, în sfârşit, prilejul să ne strecurăm fără să fim simţiţi.

— Aşa e, n-avem încotro – răspunse Farrow. Din acest punct de vedere, e mai bine s-avem răbdare

câteva zile, decât să riscăm să pierdem vasul şi să fim internaţi câtva timp. Şi la urmă, am mai putea avea norocul să fim puşi sub acuzare, chiar şi în fosta noastră patrie. Nu, mai bine să rămânem aici. Peste patru ceasuri se luminează de ziuă şi atunci vom vedea ce e de făcut.

Toţi marinarii care nu erau de serviciu se retraseră. Cele patru ceasuri de răgaz trebuiau folosite pentru odihnă.

Trecură repede şi acestea. Când Petre îl trezi pe căpitan, fluieratul de alarmă al lui Brun – care avusese ultimul cart – străbătu vasul de la un capăt la altul. Toţi alergară repede la posturile lor, Farrow dădu comenzile trebuincioase, pompele începură să lucreze, golind apa din tancuri şi monstrul de oţel se ridică încetişor din apă.

Când fu la trei metri de suprafaţă, Farrow dădu comanda de oprire. Era primejdios să se înălţa mai sus, căci nu era exclus să fie văzut de vreun crucişător ce da târcoale pe acolo. La o călătorie sub apă la adâncime mai mare, Farrow nu se încumeta în ţinutul acesta, căci ştia că alături de adâncimi mari se ivesc pe acolo bancuri de nisip, care ar fi putut lesne prilejul pierderea vasului.

Din nou înălţă încetişor şi cu băgare de seamă periscopul. Privi repede în toate părţile şi răsuflă uşurat. Marea era încă agitată, dar cât cuprindeai cu ochii nu se zărea nici-un vas sau vreo trâmbă de fum.

Înălţă vasul de tot, urcă cel dintâi scăriţa de fier şi deschise capacul turnului.

Cu nesaţ, respirară cu toţii aerul proaspăt care pătrundea acum în vas. Deşi în interiorul acestuia exista o minunată instalaţie de ventilare – creată de inginerul Hagen – deşi oxigenul consumat era mereu reînnoit din sticlele de rezervă, totuşi aerul proaspăt al dimineţii era ceva de nepreţuit.

Farrow cercetă zarea de jur-împrejur cu ajutorul ocheanului său puternic. Nici de data asta nu zări vreun vapor şi adresându-se lui George şi Rindow, care urcaseră şi ei în turn, le zise:

— Asta e foarte ciudat, zău aşa. Mă aşteptam să văd cel puţin crucişătorul care se afla aici acum patru

ceasuri. Poate, însă, că luminase cu reflectoarele insula şi împrejurimile numai cu scopul de a da de niscaiva naufragiaţi. Acum să încercăm dacă n-om izbuti cumva să ajungem la insula noastră.

Dădu comenzile necesare, motoarele Diesel începură să funcţioneze şi vasul porni cu viteză din ce în ce mai mare spre sud est. Exista acum perspectiva să se strecoare neobservaţi, căci era de presupus că flota engleză se îndreptase spre apus, ca să încerce salvarea eventualelor victime ale grozavului uragan.

Această perspectivă – oricât era de slabă – trebuia totuşi folosită. În definitiv, sarcina de a-i salva pe naufragiaţi era mai importantă pentru flota engleză decât să urmeze vânătoarea împotriva submarinului, care făcuse până acum nepreţuite servicii tuturor statelor.

Două ceasuri se scurseră astfel. Cei trei tovarăşi din turn cercetau necontenit zarea cu ocheanele lor puternice, fără însă o descoperi cel mai neînsemnat indiciu suspect.

Deodată, George, care privise cu atenţie apa în apropierea „Dox”-ului. Strigă speriat:

— Dumnezeule! Acolo pare să fie celălalt submarin!

Farrow şi Rindow îşi îndreptară îndată ocheanele în direcţia arătată de tânăr. Într-adevăr, la vreo trei sute de metri în faţa submarinului, marea era despicată de o masă rotundă, de culoare închisă. Dar căpitanul strigă imediat:

— Nu, nu poate fi un submarin, căci e prea mic pentru asta, cu toată lungimea-i neobişnuită. Ah! Acum ştiu, e un caşalot enorm. Drace! Monstrul are o mărime respectabilă, pe puţin treizeci de metri. Cheamă-l repede pe doctor, George, îl va interesa mult dihania asta.

Farrow ordoni să fie încetinit mersul motoarelor, ca să n-ajungă prea repede în apropierea acestui monstru al mărilor.

Deşi în Oceanul Pacific balenele acestea sunt în număr foarte mare căpitanul vedea pentru prima oară de aproape un astfel de exemplar.

Monstrul înota liniştit spre submarin, care-şi încetinise acum foarte mult viteza. Doctorul Bertram

dădu buzna în turn, urmat de George.

— Drace! Exclamă el, entuziasmat, asta e într-adevăr un exemplar cum rar se vede. Păcat că nu avem ce face cu el, altminteri l-aş ruga pe Jean Brike să-l doboare cu o ghiulea.

— Poate că e rost să-l ameţim cu o grenadă cu gaze, propuse Rindow, râzând. După aceea l-ai putea examina în toată liniştea, dragă doctore. Deoarece face parte din clasa mamiferelor şi respiră prin plămâni, cred că gazele şi-ar face efectul.

— Da, e păcat numai că n-avem timp – zise doctorul cu părere de râu – ar fi un câştig mare pentru ştiinţa dac-aş putea face studii amănunţite asupra acestui monstru, luând şi fotografii bune. Ah! A fost prins odată cu cangea! Striga el agitat peste măsură – vedeţi capătul căngii cu bucata de frânghie pe spatele lui! Domnule căpitan, sunt de părere să plecăm cât mai în graba de aici, căci un astfel de caşalot – mai ales când e întărâtat sau rânit poate deveni foarte primejdios. Multe vapoare au fost prăpădite de balene, în special vasele de lemn din veacul al nouăsprezecelea. Unii din monştrii aceştia şi-au dobândit celebritatea, cum ar fi, de pildă, „Tom din Noua Zeelandă", despre care se spune că are pe cuget un număr nesfârşit de vase şi oameni. Ah! Să pornim repede – ştiam eu ce spun!

De-abia acum, de la o depărtare de o sută de metri, uriaşa balenă părea să fi observat submarinul. În clipa următoare, marea începu să clocotească sub loviturile furioase ale cozii sale enorme şi ca o furtună porni în direcţia „Dox"-ului.

De fapt, Farrow nu credea că dihania ar putea aduce vreo pagubă trupului de oţel al vasului, dar, din spirit de prevedere, luă direcţia drept asupra monstrului. Dacă acesta nu se va da în lături în ultima clipă, îşi va zdrobi capul de prora ascuţită.

În clipa următoare, submarinul fu zguduit atât de puternic, de parcă s-ar fi izbit de o stâncă. Bătrâna balenă, înfuriată, bănuise un duşman în masa cenuşie din fata sa şi nu mai stătu să se întrebe dacă e oţel sau alt material. Poate că în cursul vânătorii împotriva sa – cu care prilej îi fusese înfipta cangea în trup – distruse

sau „muşcase” numai câteva vase. E un adevăr trist încă un caşalot e în stare de asemenea isprăvi. Se ştie, de pildă, că „Tom din Noua Zeelandă” a fărâmat nouă bărci ale vasului „Adonis” şi ale altor câteva vase care porniseră să se războiască cu el – cu care prilej a omorât patru marinari. Poate că şi acesta de acum îşi spunea că va fi în stare să zdrobească duşmanul ce i se ivea în cale.

El însă nu se năpusti de-a dreptul asupra prorei, ci, în ultima clipă, coti la dreapta, şi se izbi de peretele dinspre babord. Farrow nu-şi închipuise că izbitura va fi atât de puternică.

— Drace! Exclamă Rindow, îngrijorat. Te pomeneşti că n-a găurit învelişul exterior al vasului. Asta-i dihanie, nu glumă. Ţi-ai fi închipuit aşa ceva, domnule căpitan?

— Niciodată, răspunse Farrow, clătinând capul.

Apoi ceru prin porta-voce să vină imediat sus inginerul Hagen. Acesta veni, însă, înainte de a primi invitaţia căpitanului, căci izbitura aceea grozavă fusese simţita în tot vasul, după cum era şi de aşteptat.

Farrow arată spre caşalotul care se îndepărta acum încetişor de submarin, ameţit, după cât se părea, din pricina ciocnirii cu oţelul tare.

— Ne-a atacat, dragă Hagen, zise el. Se poate închipui aşa ceva? Mă tem că ne-a găurit învelişul exterior, înspre proră.

Inginerul vroia tocmai să se caţere pe marginea turnului, când doctorul Bertram striga, îngrozit:

— Domnule căpitan, vine înapoi, a vrut să-şi adune forţele. Sunt de părere ca Jean Brike să intervină cu tunul său.

Marea începu din nou să clocotească sub biciuirii furioase ale cozii caşalotului. Farrow îşi dădu imediat seama de pericolul unei izbituri în coasta submarinului şi striga în tubul acustic:

— Toată viteza la maşini!

„Dox”-ul făcu un adevărat salt şi la un metru în spatele lui ţâşni monstrul înfuriat. Se întoarse însă îndată, şi ca o săgeată porni după submarin.

— Compresoarele! Strigă Farrow.

În zgomot asurzitor de motoare, vasul zbură deasupra apei şi acum monstrul nu mai putea lua la întrecere cu ei, cu atât mai mult cu cât era rănit şi slăbit de lovitura pe care o căutase.

Farrow se afla acum într-o grea încercare. Daca s-ar ivi vre-un crucişător s-au distrugător englez, el n-ar putea să se lase la fund, ci ar trebui să-şi urmeze drumul cu viteza aceea ameţitoare, căci sub apă balena l-ar zdrobi ca sub un ciocan grozav. Nu trebuia nici să facă un viraj, deoarece în felul acesta ar încetini viteza, ceea ce i-ar îngădui monstrului care-l urmărea să mai izbească o dată trupul de oţel. În schimb, chiar în situaţia de acum, când el venea din spate, putea lesne să strice cârma şi atunci vasul ar fi devenit o jucărie a valurilor.

La orice s-ar fi aşteptat căpitanul, numai la o ciocnire cu un caşalot, nu. Era ciudat că tocmai lor la era dat să întâmpine astfel de aventuri. Cu toată dorinţa lui de a cruţa monstrul, îşi dădu seama că n-avea încotro şi trebuia să dea ordin Lui Jean Brike să intervină cu tunul de la proră. Dacă n-o făcea, îşi primejduia mult situaţia.

Chemă repede pe punte pe bătrânul tunar şi-i arată dihania. Amândouă tunurile erau întotdeauna încărcate, Brike la dichisea în fiecare zi şi schimba obuzele, care puteau să se fi alterat din cauza şederii îndelungate În apă.

Fără să aştepte prea multe lămuriri, bătrânul sări repede peste marginea turnului şi alergă spre tunul de Ia proră. Se bucura grozav de câte ori avea prilejul să-şi arate dibăcia.

Deodată, Farrow văzu cu spaimă ivindu-se un vas la orizont. Privind prin ochean, îşi dădu seama că nu era vorba de un vas da război. Era de o lărgime neobişnuită şi Rindow, care-l zărise şi el, spuse:

— Domnule căpitan, e o balenieră, dacă nu mă înşel. S-o fi luat după caşalotul nostru. Acum suntem siguri, cel puţin, că nu se va prăpădi cadavrul lui. Aha! Jean o şi pus totul la punct, sunt curios să văd dacă-l va răpune dintr-odată.

Bătrânul tunar smulse repede acoperitoarea de pânză a tunului, îndreptă gura lui asupra balenei şi când

obuzul bubui, monstrul se întoarse repede de-a curmezişul. În clipa următoare s-a produs explozia, dihania uriaşă râmase nemişcată deasupra apei; a murit fără să fi luptat o singură clipă cu moartea.

— Bravo, Brike, a fost o împuşcătură minunată! Exclamă căpitanul. Cei de pe balenieră se vor mira găsind prada cu trupul găurit de schije. De fapt, aş dori să mă apropii de ei şi să le spun că dihania se află aici. Poate că, drept recunoştinţă, ne vor spune şi ei nouă pe unde se aţin englezii. Nouă nu ne pot face nimic, căci sunt în puterea noastră, cu armele pe care la avem.

— Aşa e, domnule căpitan – încuviinţă Rindow – poate căpătăm indicii preţioase, care să ne fie de mare folos. A! Nici nu e englezească baleniera, ci norvegiană, lesne de văzut după pavilion, Aşa că n-avem de ce ne teme.

Inginerul Hagen, care, cu toată viteza vasului, examinase învelişul exterior, se înapoia acum şi raporta:

— Monstrul a turtit una din plăcile de oţel. Când vom fi pe insula noastră, o vom nitui din nou. Din fericiră, nu se vede nici-o spărtură, prin care să poată pătrunde apa între pereţii de oţel. N-aş fi crezut, însă, să existe o vieţuitoare care să dispună de atâta forţă, încât să turtească o placă da oţel.

Aruncă o priviră asupra cadavrului şi urmă:

— Da fapt, a fi peste măsură de mare, ceva cum rar se întâlneşte. Dacă ne-ar fi atacat pe la spate, s-ar fi dus dracului elicea şi cârma.

— Atunci s-ar fi încheiat şi cariera noastră, zise Farrow, căci cum am fi putut repara avaria, aici, în largul mării?

— As fi scos-o eu la capăt – răspunse genialul inginer. Numai că n-ar fi trebuii să se ivească englezii în vremea asta.

Dispăru repede sub punte, ca să examineze şi interiorul vasului, înspre proră. Izbitura fusese dată în apropierea ferestrelor care se aflau de ambele părţi şi nu era exclus ca ea să fi făcut să crape geamurile.

Farrow şi tovarăşii săi priveau cu mult interes spre baleniera norvegiană. Era un vas impunător, al cărui trup de oţel avea construcţia asemănătoare cu a unui

tanc. Că făcuse o vânătoare bogată, o dovedea mirosul care se apropia odată cu el. Acel miros grozav de untură de peşte, cu care e greu să te obişnuieşti.

Din partea din faţă lipseau câteva bărci, din acelea în care vânătorii de balene urmăresc dihania prinsă cu cangea, pentru a o împunge apoi cu suliţe lungi. Altele erau grav avariate, dovada că vasul se războise cu bătrânul caşalot, care-i distrusese câteva bărci.

Aplecaţi deasupra parapetului, câţiva bărbaţi priveau cu încordare spre submarin. Farrow salută şi ceru, în englezeşte, să vorbească îndată cu căpitanul. Un bărbat uriaş, veritabil tip nordic, cu păr blond şi ochi albaştri, se apropie de parapet. Măsură cu privirea submarinul, apoi un zâmbet îi flutura pe faţă şi răspunse cu însufleţire:

— Una din dorinţele mele cele mal înflăcărate pare să se realizeze acum. După cum văd, nu e un submarin englez, ci un „Typ" dintr-acela care au fost spaima Puterilor aliate în vremea războiului şi cred că am plăcerea de a avea în faţa mea pe căpitanul Farrow. Numele meu este Wingard.

— Încântat, căpitane, zise Farrow. Ai dreptate, eu sunt Farrow. Mi-am îngăduit să răpun caşalotul, căruia d-voastră i-aţi făcut începutul şi care mi-a atacat submarinul cu adevărata turbare. Îl vedeţi? E colo în urma noastră. Mi-a turtit una din plăcile de oţel ale învelişului exterior.

— Drace! Astfel de dihanie n-am întâlnit în viaţa mea, zise norvegianul. Am luptat până acum de cinci ori cu caşaloţi, dar ăsta a fost unul dintr-aceia cum nu cred că se mai întâlnesc vreodată. Mi-a distrus două bărci şi pe alte două le-a ros pe jumătate. Oamenii mei au avut noroc, s-au ales numai cu răni mai mult sau mai puţin grave. Vă mulţumesc că l-aţi răpus. Cum facem însă cu partea de câştig ce vi se cuvine? Aş fi de părere să vă plătesc în bani jumătate din valoarea aproximativă.

— Nici să nu te gândeşti, dragă căpitane, răspunse Farrow, râzând. Oricum, trebuia să omor dihania, căci altfel mă alegeam cu elicea şi cârma distruse. Ce-aş fi putut face eu cu cadavrul? Mă bucur că te-am găsit pe d-ta, ca să-l iei în primire. Totuşi, ai fi în măsură să-mi

faci, poate, un serviciu. Să-mi dai o informaţie de mare însemnătate pentru mine?

— Ştiu despre ce e vorba, răspunse norvegianul, zâmbind. Vrei să afli cum stau lucrurile cu flota engleză de la sud-vest. A pornit acum spre apus şi acolo se va împrăştia, în căutarea vaselor engleze care au avut de suferit de pe urma uraganului care a trecut şi pe lângă noi. Dar cred că se vor întoarce curând şi ar trebui să te grăbeşti dacă vrei să le scapi. E şi un submarin cu dânşii şi te-aş sfătui să fii cu băgare de seamă. E un vas modern de tot, aproape de două ori mai mare ca al d-tale. Are un echipaj de peste o sută de oameni.

— Îţi mulţumesc din suflet, căpitane, zise Farrow. Probabil că acum veţi jupui caşalotul. Încotro veţi porni apoi, dacă mi-e îngăduit să întreb?

— Mă întorc spre sud-vest, vreau să ocolesc coasta de sud a Australiei. Poate că ne mai întâlnim... Sunt gata să-ţi ajut la nevoie, cât mi-o sta în puteri.

— Primesc cu mulţumire, dar nădăjduiesc să izbutesc să trec pe sub nasul englezilor. Afaceri bune, dragă căpitan.

— Drum bun, căpitane Farrow.

IV.
O LUPTĂ ÎNTRE DOUĂ SUBMARINE.

CU VITEZĂ SPORITĂ, submarinul se îndrepta spre sud-vest. Acum era vorba numai de minute, pentru a trece prin linia vaselor engleze care îi înconjurau.

— Poate că vom avea norocul să izbutim, zise căpitanul plin de speranţa. Fără îndoiala englezii vor cerceta cu amănunţime ca sa dea de eventuale victime ale uraganului. Astfel ca vor presupune în acelaşi timp ca ne-am găsit şi noi sfârşitul cu prilejul acesta. Vor căuta atunci cu deosebita atenţie pe coastele de apus ale gherdapurilor şi insulelor şi în toate adâncimile cunoscute pe unde a trecut uraganul. Da unde să-şi închipuie el că am alunecat de pe insula, ca să zic aşa?

— După câte mi se pare, vom avea noroc, zise Rindow, cu oarecare şovăială, însă. Totuşi, pe mine nu

ma părăseşte gândul ca vom intra la apă, cum se spune, din pricina locotenentului Breacks ăla.

— Din cauza lui, propriu-zis, nu, răspunse Farrow, căci cum ar putea ar veni atât de repede încoace, dinspre nord-est? De fapt, nu ştim care vapoare ale englezilor au fost, poate, în apropierea insulei pe care l-am găsit pe el. În orice caz, vasul care l-a luat pe bord trebuie să fi trecut prin uragan.

— Putea, însă, să fi pornit repede spre sud-vest, când s-a potolit furtuna, în vreme ce noi ne aflam pe fundul apei, aşteptând să se liniştească marea, obiectă Rindow. Breacks a avut deci prilejul să ne-o la înainte.

— Cu pesimismul d-tale i-ai putea molipsi pe toţi oamenii, spuse Farrow. Dacă e aşa cum zici d-ta, atunci e de presupus că şi vasul care l-a luat pe locotenent o fi pornit, alături de celelalte, în căutarea naufragiaţilor. Cred că englezii vor avea mult de lucru, căci uraganul acela grozav o fi izbit de vreo stâncă vreun vapor de-al lor.

— Asta aşa o fi – încuviinţa Rindow – dar un submarin nu poate fi de mare folos la asemenea acţiuni de salvare. Nu e exclus, deci, ca acest submarin să fi rămas în urmă, ca să ne pândească pe noi. Locotenentul Breacks, care pare să aibă o ură fanatică împotriva noastră, va izbuti să-l convingă pe comandant de necesitatea acestei întreprinderi.

— Drace! Ştii că mă pui pe gânduri! Exclamă căpitanul. Mi se pare că ai dreptate, dragă Rindow. Se impune acum să fim cu ochii-n patru asupra celuilalt submarin. Ar fi păcat să ne alegem cu o torpilă în coasta, după ce am scăpat cu bina de uraganul ăla îngrozitor.

Cei patru camarazi din turn – venise şi Petre în vremea asta – cercetară cu toată atenţia prin ocheanele lor puternica marea uşor agitată şi din cauza valurilor mici care brăzdau suprafaţa apel, era greu de descoperit periscopul unul submarin şi Farrow începu să chibzuiască dacă n-ar fi mai bine să-şi continua călătoria sub apă. Prin asta, însă, or pierde atât da mult timp, încât vasele engleza se vor fi întors înainta ca el să poată trece linia primejdioasa.

Nenorocul lui că tocmai acum aveau loc manevra navala engleza în regiunea asta a Oceanului Pacific. Dar şi mai rău era că întâmplarea făcuse să dea pesta naufragiatul locotenent Breacks. Acum englezii ştiau că mult căutatul submarin al căpitanului Farrow se aflase în cazanul enorm, închis din toate părţile de cela două flote de manevră. Prin cazanul acela bântuise uraganul, care putea sa fi distrus „Dox"”-ul, dar căutarea lui va continua cu aceeaşi îndârjiră, după ca vasele se vor fi înapoiat din acţiunea lor de salvare.

La gândurile acestea, Farrow făcu o mutra îngrijorata. Nu s-ar fi sinchisit prea mult, dacă n-ar fi ştiut că se află, într-adevăr, un submarin englez înaintea lui. Şi aceasta constituia o primejdie, de care trebuia să ţină seama.

Doua, trei ceasuri îşi continuară călătoria cu viteză ameţitoare. Acum se apropiaseră de linia primejdioasă şi cei patru tovarăşi, cu ocheanele la ochi, căutau nu numai periscopul submarinului duşman, ci şi zarea, pentru a descoperi trâmbele de fum ale vaselor engleze.

Dacă ar putea să înainteze încă două ceasuri cu viteza aceasta, locul primejdios ar fi trecut. Acum totul era să se poată feri de submarinul vrăjmaş.

Trecu încă o jumătate de ceas, fără să se arate ceva la orizont şi nici temutul periscop nu se ivi în apropierea „Dox”-ului. Cu viteză ameţitoare, el înainta spre sud-est, cu gând să ajungă cât mai repede pe „Insula odihnei”.

Deodată, Farrow cârmi brusc spre babord. Se îngălbeni la faţă şi rămase ca o stană de piatră. Rindow luă ocheanul de la ochi şi cu mâna tremurând arătă spre mare, în direcţia prorei submarinului.

Când George şi Petre urmăriră cu privirea punctul indicat de primul ofiţer, păliră şi el, căci, în imediata apropiere a prorei, trecu ca o săgeată o dâră de spumă. Urma unei torpile, care l-ar fi lovit fără doar şi poate dacă Farrow n-ar fi observat în ultima clipă primejdia ameninţătoare.

— Să vină Jean Brike cu un obuz cu gaz! Porunci căpitanul, cu glas răguşit.

Făcu apoi un viraj scurt spre babord şi cel patru bărbaţi observară acum cu încordare marea. Din cauza

uşoarelor talazuri care brăzdau apa, era foarte greu să vadă apropierea unei alte torpile, dar primejdia în care plutea submarinul ascuţi privirea camarazilor.

— Uite-o colo, vine! Exclamă Uriaşul, îngrozit.

Căpitanul văzuse aceasta şi în aceeaşi clipă dâra de spumă, care venea glonţ spre submarin.

— Compresoarele! Răcni în porta-voce.

Cu o smucitură, vasul ţâşni înainte. Comandantul submarinului duşman nu putuse prevedea, desigur, această subită sporire de viteză; torpila sa fusese ţintită cât se poate de bine, dar acum „Dox”-ul lui Farrow scăpă din nou, ca prin minune, de catastrofă.

— Sunt, probabil, torpile slab încărcate, dintr-acelea întrebuinţate la manevre, zise căpitanul, dar destul de puternice pentru a ne distruge vasul. Ar fi trebuit să ne predăm şi să pierdem „Dox”-ul. Să sperăm că duşmanul nostru atât de viclean va ieşi curând la suprafaţă. Jean, acum va trebui să-ţi arăţi din nou măiestria. Cred că vasul vrăjmaş, care a lansat două torpile asupra noastră fără să ne prevină – cum se obişnuieşte – va ieşi curând la iveală. Atunci va trebui să trimiţi în aşa fel obuzul, încât gazele să pătrundă în turn şi să ameţească tot echipajul.

— Am înţeles, domnule căpitan, răspunse tunarul, calm.

Sări peste marginea turnului, urmat de Petre, care-l ajută să ducă obuzul, până ce el va fi dezvelit tunul şi-l va fi pus în ordine.

— Ah! Se ridică la suprafaţă! Exclamă George, în aceeaşi clipă. Probabil că se gândeşte s-o ia în serios, pentru că a văzut că Jean îşi încarcă tunul. Ştie că torpilele sale de exerciţiu nu-s în stare să facă ceea ce ar izbuti să îndeplinească un obuz adevărat.

La vreo două sute de metri de „Dox”, ieşi la suprafaţă trupul uriaş al unui submarin cenuşiu. Era un adevărat crucişător submarin. Câte două tunuri cu tragere rapidă erau montate la pupă şi la proră. Într-o luptă serioasă, vasul Lui Farrow ar fi fost pierdut.

De-abia ieşise la suprafaţa apel şi capacul sări în sus ca împins de un resort, făpturi albe săriră peste marginea turnului şi alergară spre tunuri.

Farrow dădu atunci comanda de oprire a motoarelor, apoi roti vasul în aşa fel încât să vină de-a latul celuilalt. Un bărbat din turnul acestuia – probabil comandantul – ridică braţul în semn de prevenire, dar obuzul Lui Jean şi zburase în aer. El explodă în imediata apropiere a turnului submarinului duşman, împrăştiind un nor subţire de fum. Schijele nu puteau răni pe nimeni, căci pulberea – care servea numai ca să spargă învelişul obuzului – era prea slabă.

În clipa următoare, servanţii celor patru tunuri, care erou ocupaţi să le încarce, se prăbuşiră pe punte. Şi bărbatul din turn dispăru brusc.

Gazele îşi făcuseră, deci, loc în interiorul vasului. Deodată, Farrow zise:

— Trebuie să oprim motoarele submarinului englez. Altminteri va porni fără cârmă şi s-ar putea fărâma de vreo stâncă. Maşiniştii care sunt liberi, să-şi pună măşti împotriva gazelor şi împreună cu inginerul Hagen să urce pe submarinul duşman. De asemeni şi tunurile vor trebui puse în ordine. Rindow, instruieşte-l, te rog, pe oameni! În vremea asta, eu voi întoarce submarinul nostru să vină de-a lungul celuilalt. George, adu şi pentru noi măştile apărătoare, căci nu trebuie să aşteptăm jumătatea de ceas până se vor împrăştia gazele.

Submarinul englez înainta cu viteză redusă. Mergea, Însă, în zigzag, dovadă că lipsea timonierul.

George se apropie repede cu măştile, Hagen se ivi cu oamenii lui mascaţi, apoi veni Rindow cu câţiva marinari, care ţineau în mâini cângi lungi. Submarinul englez trebuia să fie prins cu dibăcie, pentru ca duşmanii deveniţi salvatori să poată ajunge pe puntea lui.

În numai câteva minute, totul fu gata. Cu multă îndemânare, Farrow se apropie de submarinul englez şi când fu la doi metri de el, oamenii lui Rindow îşi înfipseseră cângile în parapetul lui. În acelaşi timp, Farrow potrivi viteza vasului său după aceea a inamicului.

Încetişor, marinarii traseră „Dox”-ul spre celălalt vas. Apoi Hagen cu oamenii săi îşi făcură vânt pe punte

şi imediat dispărură în turn. Jean Brike şi ajutorul său săriră şi ei dincolo, ca să pună în ordine tunurile.

Peste câteva minute motoarele submarinului englez amuţiri şi imediat dădu Farrow comanda de stopare a maşinilor.

Căpitanul îi făcu un semn Lui Rindow să ia în primire comanda, apoi, însoţit de George, se târî şi el pe puntea vasului englez.

Era un submarin modem, de toată frumuseţea şi Farrow chibzui câtva timp dacă n-ar fi bine să transporte echipajul englezesc pe vasul său şi să facă pe numele lui submarinul duşman. Dar îndrăgise prea mult vechiul său „Dox" şi apoi izbutise să dovedească acum că putea tine piept unui uriaş ca acesta.

Cobori în turn ca să cerceteze mai de aproape cabina comandantului. Voia să lase acolo şi o comunicare scrisă, ca să-i lămurească pe englezi cu privire la nevătămătoarele obuze cu gaze pe care le întrebuinţa.

Când ajunse jos, se opri în loc uimit, căci în faţa lui se afla locotenentul Breacks, în uniformi nouă şi cu faţa proaspăt rasă.

Farrow îl ghionti pe George şi arătă cu mâna spre leşinat, apoi cobori în interiorul vasului. În cabina căpitanului stătea întins lângă uşă un comandor mai în vârstă. Probabil că tocmai voia să părăsească încăperea, când gazele pătrunseseră înăuntru.

Farrow şi George îl ridicară, întinzându-l pe pat. Căpitanul se aşeză pe urmă la birou şi aşternu câteva rânduri politicoase, adresate comandantului, cerându-şi scuze şi stăruind asupra faptului că procedase în felul acesta fiind în legitima apărare. Încheie exprimându-şi nădejdea că va sosi în curând ziua când se vor întâlni ca prieteni şi nu ca duşmani.

Farrow părăsi vasul englezesc; văzu că toţi marinarii săi se aflau adunaţi pe puntea „Dox"-ului. Cângile fură desprinse şi submarinul lui Farrow se îndepărtă de celălalt.

Când fură la cincisprezece metri, îşi scoaseră cu toţi măştile.

— Prea bucuros! Nu vor fi englezii de renghiul pe care i l-am jucat, zise Farrow, râzând. Acum, trebuie să transmitem o radiogramă celorlalte vase englezeşti să

vină să-şi pună în siguranţă submarinul. În timp de douăzeci şi patru de ceasuri se pot întâmpla multe.

Antena fu întins şi căpitanul încredinţa atmosferei vestea că fusese nevoit, cu mare păr ere de rău, să scoată din luptă, pe timp de douăzeci şi patru de ceasuri, echipajul lui „Z. 215”. Indică locul exact unde se afla submarinul, apoi instalaţia de radio fu demontată şi „Dox”-ul îşi urma drumul, cu viteza sporită.

Deodată, însa, Farrow scoase o înjurătură înăbuşită, La orizont, tocmai în dreptul direcţiei pe care o luate el, se ivi un sir lung de trâmbe de fum. Aşadar, flota de cuirasate, primise imediat radiograma şi venea cu toată viteza să-l salveze pe „Z. 213”, dar desigur şi cu gândul să pună mâna pe submarinul căpitanului Farrow.

Privind situaţia cu sânge rece. Farrow făcu un viraj brusc şi pomi din nou cu iuţeală spre nord-est. Fireşte, ca putea aştepta ca şi cealaltă parte a flotei de manevra să vină acum dintr-acolo, căci trebuia să fi prins şi ei radiograma. În cazul acesta se vor afla din nou între două focuri şi duşmanii întărâtaţi, pe bună dreptate, vor încerca în fel şi chip să-l aibă în puterea lor.

— Proastă afacere! Zise Rindow. Dacă n-ar fi intervenit submarinul, scăpam cu siguranţă. Acum vânătoarea începe din nou. Numai de n-am mai întâlni vreun caşalot, căci de data asta nu cred să scăpăm atât de ieftin ca prima oară. N-ar fi bine, domnule căpitan, să încărcăm amândouă tunurile cu ghiulele cu gaze? În felul acesta, am putea pune cu botul pe labe un distrugător, ba chiar şi un crucişător, dacă s-ar apropia prea mult.

— Ai dreptate, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul. Dă, te rog, lui Jean Brike ordinele necesare. De altfel, mi-a venit ceva în gând şi poate că în caz extrem asta va fi salvarea noastră.

— Ce anume, domnule căpitan? Întrebă Rindow.

— Caşalotul, răspunse Farrow, cu seriozitate.

Apoi, văzând nedumerirea primului ofiţer, râse şi urmă:

— Într-adevăr, dragă Rindow, te pomeneşti că onorabilul caşalot devine salvatorul nostru.

Deocamdată o numai o idee de-a mea, dar nu o exclud ca trucul să reuşească. Mă tem numai că englezii vor crăpa de necaz. Aşa ceva nu li se va fi întâmplat încă.

— Ştii că m-ai făcut curios! Zise Rindow. Nu pricep deloc ca legătură poate fi între caşalot şi salvarea noastră. În sfârşit, deocamdată mă duc să-i spun lui Jean Brike ce are de făcut.

Bătrânul tunar porni vesel să-şi pregătească tunurile. Asemenea treabă îi mergea la inimă. Şi nimeni nu l-ar fi putut întrece, ştia el prea bine.

Rindow îşi frământa mintea, căutând să-şi lămurească vorbele căpitanului. În ce fel ar putea caşalotul să scoată din încurcătură submarinul? Nu voia să-l mai întrebe pe Farrow, deoarece ghicea că bunul comandant la pregătea o surpriză tovarăşilor.

George, care auzise şi el vorbele tatălui său, nu era nici el mai luminat, deşi avea mintea ageră şi întotdeauna era cel dintâi la dezlegat enigma.

Submarinul gonea neobosit. La orizont se ivi acum un punct negricios, care nu era însă o trâmbă de fum. Farrow observă cu atenţia punctul suspect, cu ocheanul, apoi zâmbi şi, spre marea uimiră a lui Rindow, îndreptă vasul direct într-acolo.

— A! exclamă George în aceeaşi clipă, asta o baleniera căpitanului Wingard. Desigur că jupoaie caşalotul, căci acolo l-a răpus Jean Brike.

— Hm.., acum încep să pricep ce credeai d-ta, domnule căpitan, când spuneai că, la o adică, caşalotul ne-ar putea veni în ajutor, zise Rindow. Probabil, însă, că te bizui mai mult pe sprijinul căpitanului norvegian!

— Fireşte, va avea fi el un rol în comedioara asta, răspunsa Farrow. Şi cred c-o va face cu plăcere, căci prin răpunerea dihaniei i-am adus în palmă un câştig frumuşel. Să nădăjduim că vom pleca de lângă el înainte ca cealaltă flotă, pe care o bănuiesc la nord-vest, să se apropie.

Uriaşa balenieră se zărea tot mai lămurit. Văzuseră şi ei submarinul, căci un bărbat care stătea la pupă făcea semna cu mâna.

— Asta a căpitanul Wingard, spusa Farrow, privind prin ochean. A! Acum vad că are şi el instalaţie de radio pe bord. O fi prins şi dânsul radiograma mea.

Submarinul ajunse curând foarte aproape de balenieră.

— Aha, căpitan Farrow, ai lucrat de minune! Striga Wingard. Am primit radiograma d-tale. Ca s-or mai fi bucurat englezii? Cred că ştii, însă, ca acum vin dinspre nord-est cealaltă parte a flotei de manevră. Am prins şi radiogramele englezilor. Şi-au pus în gând să te încercuiască cu orice preţ. Nici nu-ţi închipui cât l-a supărat faptul că al scos din lupta cel mai modern dintre submarinele lor. Ha, ha! Ai lucrat de minune! Totuşi, trebuia să fii cu mare băgare de seamă, te urmăresc ca nişte copoi. Drace! Exclamă el, deodată, uite-i că şi vin! Ce-ai de gând să faci acum? Prin radiograme li se dădea ordin să tragă după ei plase şi bombe de apă. Nu poţi răzbate printre ei şi nici marea nu e destul de adâncă aici. De te-aş putea ajuta, dragă Farrow, ştie Dumnezeu c-aş face-o din toată inima.

— Eşti în măsură s-o faci, dragă Wingard, răspunse Farrow, vin chiar anume cu rugămintea asta la d-ta. Trebuie să mă ascunzi, până vor fi trecut englezii. Ba, poate va trebui să mă şi târăşti prin linia d-tale.

— Hm... dacă va fi cu putinţă, o voi face cu dragă inimă – zise norvegianul. Numai că nu ştiu cum să-ncep. Spune d-ta!

— Eşti gata cu jupuitul balenei? Întrebă Farrow.

— Da, tocmai voiam să spintec cadavrul. Am scos de pe el o grămadă de untură şi-ţi sunt foarte recunoscător pentru serviciul pe care mi l-ai adus.

Farrow chibzui o clipă, apoi zise:

— Bine, isprăveşte atunci ce mai ai de făcut, leagă submarinul meu de-a lungul vasului, ca şi cum aş fi o balenă. Mă voi afunda în apă, lăsând la suprafaţă numai o parte a punţii, ca să-i putem înşela. Peste turn şi tunuri vei arunca scările de frânghie, pe care oamenii d-tale vor trebui, fireşte, să urce şi să coboare. Cred că nici unui englez nu-i va da în gând că eu mă aflu alături de d-ta. Dacă, totuşi, voi fi descoperit, voi şti să mă apăr cum trebuie. D-ta vei putea da oricând vina pe mine, spunând că te-am ameninţat cu bombardarea, dacă nu-mi vii în ajutor.

— De minune, dragă Farrow! Strigă norvegianul, cu bucurie. Vină-ncoace, spre babord. Voi pune să te lege

– fireşte, tot de forma – în aşa fel ca să poţi şterge putina în orice clipă. Va fi o glumă minunată, zău aşa! De mine nu trebuie să te îngrijeşti, voi şti s-o scot la capăt cu englezii. Apropie-te cât poţi mai mult, scheletul vasului meu e scobit în aşa fel, încât te poţi face nevăzut dedesubtul lui.

— Domnule căpitan, trebuie să-ţi exprim nemărginita mea admiraţie, zise Rindow. E o idee cu adevărat genială. Trebuie să izbutească, dacă nu i-o da în gând vreunul comandant să cerceteze mai de aproape baleniera.

— În cazul acesta, îi vom trimite o grenadă cu gaze şi noi o vom lua la fugă, răspunse Farrow, liniştit. Sunt însă încredinţat că viclenia va reuşi.

— Tot ce se poate – răspunse Rindow, numai că mă tem să nu recunoască turnul nostru.

— Nu, asta nu se va întâmpla, căci voi atârna de dânsul două scări de frânghie. De asemeni şi tunurile vor fi mascate în felul acesta. Şi dacă marinarii de pe balenieră se vor preface că lucrează de zor, nici unui om nu-i va da în gând că în locul unei balene se află un submarin lângă vasul norvegian.

— Numai de nu s-ar apropia prea mult, zise Rindow, cu teamă. Cu ocheanele lor bune, ar putea descoperi şmecheria.

— Ei, ce să-i faci. Ne vom folosi şi noi de grenade cu gaze şi pace. Acum să facem o probă, dacă şiretenia noastră va prinde.

Submarinul – care se afundase puţin – se apropie încetişor de cheresteaua uriaşă a balenierei. Era un mare avantaj că ambele laturi ale trupului de oţel erau scobite în formă de emisferă; construcţia aceasta era necesară pentru a putea tine mai bine trupul balenei prinse.

Căpitanul Wingard obţinuse, probabil, aprobarea oamenilor săi pentru planul îndrăzneţ al lui Farrow, căci imediat ce „Dox”-ul se vârâse în scobitura balenierei, atingând cu turnul scheletul său, începură să se şi lase în jos pe scări de frânghie şi funii.

Wingard ţinu să coboare cel dintâi, ca să-l salute pe Farrow. În vremea asta, oamenii săi legară uşor de parapetul submarinului funiile de care era prinsă, de

obicei, balena răpusă. Făcea într-adevăr impresia că atârna un caşalot enorm în coasta balenierei, iar scările de frânghie, pe care coborau acum, grăbiţi, marinarii cu uriaşele lor cuţite, acopereau de minune turnul şi tunurile.

— Dragă Farrow, eşti într-adevăr un om genial, zise ofiţerul norvegian, strângând cu putere mâna căpitanului. De-abia acum pricep cum ai izbutit să scapi din toate primejdiile de care a fost presărată cariera d-tale şi să aduci la îndeplinire fapte atât de vitejeşti. Şi chestia asta de acum, ai aranjat-o cum nici nu se putea mai bine. Îmi pare rău că trebuie să mă reîntorc acum pe vasul meu, altminteri li s-ar părea curios englezilor văzând că şi căpitanul balenierei ia parte la munca pe care o foc de obicei numai marinarii lui. Păcat, aş fi dorit să stau mai mult de vorbă cu d-ta. Ei, poate că mai avem prilej vreodată. D-ta colinzi doar prin lumea largă şi nu e exclus să rătăceşti cândva prin patria mea. Uite aici adresa, dac-ai vrea să vii odată sa mă vezi...

Farrow luă cartea de vizită şi o puse în buzunar.

— S-a făcut, dragă Wingard, zise el cu căldură. Nădăjduiesc că voi avea prilejul să-ţi fac pe plac. Am de aranjat unele lucruri prin ţara mea şi în drum, nu e exclus să mă abat prin Norvegia. Deocamdată, primeşte călduroasele mele mulţumiri pentru nepreţuitul ajutor ce mi-l dai. Vreau să sper că nu vei avea neplăceri din partea englezilor.

— Să n-oi nici-o grijă, dragă Farrow, răspunse Wingard. Râzând eu pofta. Aranjez eu cu dânşii cum e mai bine. În cel mai rău caz, voi spune că m-ai ameninţat cu scufundarea. Aşadar, îţi doresc noroc, din toată inima.

— Dragă Wingard, acum te rog să întorci vasul şi să porneşti încetişor spre sud-vest. Sau obiceiul să rămâi pe loc când jupoi o balenă?

— Nu, nu ne împiedică nimic să înaintăm cu viteză redusă.

— Atunci e în regulă. Înc-o dată mulţumiri călduroase fi la revedere pe curând.

V.

O SALVARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

CĂPITANUL WINGARD URCĂ PE VASUL SĂU şi dădu comenzile de cuviinţă. Monstrul de oţel se puse în mişcare, făcu un viraj, apoi porni încetişor spre sud-vest. Cu prilejul acesta, Farrow şi tovarăşii săi văzură trâmbele de fum, care se apropiau cu mare viteză dinspre nord-est.

A doua flota a englezilor înainta cu toată repeziciunea spre a participa la căutarea submarinului căpitanului Farrow. Acum totul depindea de noroc.

Marinarii balenierei lucrau într-adevăr pe puntea submarinului cu cuţitele lor enorme, prefăcându-se de minune că taie pielea groasă o unei balena de mărime neobişnuită. Câţiva urcau şi scoborau de zor pe scările de frânghie. Izbutind, astfel, să îndepărteze atenţia vreunul observator de la presupusa balenă.

Se apropia clipa hotărâtoare. Prin apă se şi auzea nelămurit zgomotul motoarelor puternice ale vaselor engleze, care se apropiau cu mare iuţeală.

Curajoşii marinari de pe „Dox" puteau vedea o parte din flota aceasta care venea spre el. Erau crucişătoare, printre care se aflau şi lansatoare de torpile. Prin linia aceasta largă era aproape o imposibilitate să treacă, ţinând seamă de condiţiile care erau în această parte a Oceanului Pacific, cu atât mai mult cu cât vasele duşmana târau după ele plase şi bombe de apă.

Baleniera norvegiană nu era, desigur, deloc pe placul acestor vânători grăbiţi, căci vor trebui să desfacă lanţul în punctul unde se afla ea. Dar nu-şi puteau descărca necazul asupra norvegianului, căci asta era meseria lui şi avea tot dreptul să vâneze balene în locul acesta.

În imediata apropiere a „Dox"-ului, cel mult la cincizeci de metri, trecu ea o săgeată primul distrugător. De pe puntea lui porni o ploaie de înjurături spre cel de pe balenieră, care nu se lăsară nici el mal prejos, plătind cu aceeaşi monedă camarazilor englezi. Aceştia, însă, nu acordară nici-o atenţie „balenei uriaşe", pe care o jupuiau marinarii... Porniseră doar la o vânătoare mare, şi n-aveau vreme de pierdut cu fleacuri.

„Măcelarii” se căţărară repede pe scările de frânghie, căci acum aveau de furcă cu valurile uriaşe, stârnite de vasele de război. Şi, în felul acesta, nici unul din ei n-avu de suferit din cauza talazurilor.

Dar valurile aveau şi partea lor bună, căci ascundeau submarinul de privirile englezilor, care se uitau, probabil, înapoi. Curând lanţul vaselor se depărtase mult şi Farrow avea drumul liber.

Căpitanul Wingard opri vasul său şi striga în jos:

— Dragă Farrow. N-ai vrea să încerci acum să ocoleşti, spre răsărit, vasele engleze, ca să-ţi vezi apoi de drum? Sau poate vrei să-ncerc să te scot eu, trecând prin linia lor? N-aş avea nimic împotrivă.

— Nu, nu, ar fi prea primejdios, se împotrivi Farrow, râzând. Mai bine fac un ocol mare şi le ies din cale. Primeşte înc-o dată mulţumirile mele, dragă Wingard şi sper să ne întâlnim în frumoasa d-tale patrie.

Funiile care ţineau submarinul fură dezlegate şi în fluturări de batiste cele două vase se depărtară unul de altul, „Dox"-ul pornind În mare viteză spre răsărit.

La început, Farrow avusese intenţia să se lase târât prin mijlocul flotei engleze, dar se gândi apoi că de-abia după multe ceasuri vor ajunge la linia aceasta. Şi englezii ar fi mirosit ceva aici, văzând că norvegianul târa încă după el aceeaşi balenă, când orice marinar din Pacific ştie că pentru jupuirea unui astfel de monstru nu e nevoie decât de două ceasuri.

Ceea ce-i împiedicase pe englezi să devină bănuitori era numai faptul că ardeau de nerăbdare să pună mâna pe submarin. Altfel, ar fi trebuit să-i surprindă ca baleniera vânase un caşalot şi dăduse drumul cadavrului, iar acum aveau altul în lucru... O astfel de pleaşcă era foarte rara prin apele acelea.

Farrow împărtăşi părerile lui Rindow şi George – care erau dezamăgiţi de schimbarea programului – şi cei doi camarazi trebuie să-i dea dreptate.

Căpitanul hotărî să înainteze o bucată bună spre răsărit, până în apropierea Noilor Heboide. Apoi avea de gând să meargă spre sud, trecând prin dreptul Insulelor Loyalty şi de acolo spre vest, la „Insula odihnei”.

Prin ocolul acesta vor pierde câteva zile, dar tot mai bine să întârzie decât să cadă în mâinile englezilor.

Farrow merse în aşa fel, încât să treacă pe aproape de gherdapurile D'Entrecasteaux. De acolo va putea porni spre sud şi trecând pe lângă insulele Loyalty, să cotească spre apus.

Nu se aştepta aici la nici-un duşman, căci vasele engleze se strânseseră toate laolaltă, presupunând că „Dox”-ul se află în cazanul format de ele. Din nenorocire, căpitanul Wingard nu-i spusese că englezii schimbaseră între ei şi radiograme în cod secret. Dac-ar fi ştiut asta, n-ar fi fost atât de liniştit.

Şi cât pe-aci să i se tragă pierzania de aici.

Gherdapurile D’Entrecasteaux începuseră să se vadă ca nişte dungi negre la orizont, submarinul tocmai trecea la vreo sută de metri în fata unei insule, când răsunară două bubuituri pe deasupra turnului zburară două obuze, trase de un distrugător englez, care stătea acolo la pândă.

Aproape în aceeaşi clipă, Farrow dădu comanda de punere în funcţiune a compresoarelor. Apoi îi făcu un semn lui Jean Brike şi bătrânul tunar n-avu nevoie de multe lămuriri; înainte ca englezul să mai poată trage sau s-o rupă la fugă, tunul de la proră al „Dox”-ului îşi făcuse datoria. Şi când bomba cu gaze explodă pe puntea distrugătorului, marinarii care stătuseră sprijiniţi de parapet, ca să asiste la pieirea „Dox”-ului, dispărură ca prin farmec.

— Bravo, Jean! Strigă Farrow.

Tunarul rânji mulţumit în felul lui, apoi îşi încărcă din nou „păpuşa”.

— De data asta nu le mai trimit telegrame englezilor, îi zise Farrow primului ofiţer. Să-şi caute singuri distrugătorul. Să trecem noi numai gherdapurile din fata noastră şi suntem în „siguranţă”. Ajungem pe teritoriu francez, unde n-au ce căuta englezii.

— Un distrugător în urma noastră! Strigă George, în aceeaşi clipă.

Un punctuleţ negru se apropia repede, căci submarinul îşi încetinise iarăşi mersul, deoarece Farrow oprise compresoarele. Acum dădu din nou comanda să fie puse în funcţiune şi „Dox”-ul porni iar

cu viteză atât de mare, încât curând nu se mai văzu distrugătorul.

— Proastă afacere! Murmură căpitanul. Acum au aflat şi ei că om izbutit să ne strecurăm şi suntem pe punctul de a intra în apele franceze. Nici acolo nu vom fi primiţi cu braţele deschise, căci englezii nu vor întârzia să le dea de veste aliaţilor lor. Hm... mă tem ca nu va fi atât de uşor să ajungem acasă. Breacks va fi povestit că avem de gând să mergem spre sud-vest şi asta i-o fi hotărât pe englezi să pună vase de pază acolo. Stăm prost de tot...

— Dar bine, tată, de ce n-am pleca mai departe spre răsărit, să facem o vizită insulei Tahiti! Timp avem doar destul. Cine ne sileşte să ne întoarcem acasă? Nu te gândeşti că s-ar putea întâmpla să ne prindă cu prilejul acesta sau să ne descopere ascunzătoarea? Timp avem berechet, să-i lăsăm, să ne caute câteva săptămâni, până se vor plictisi aşteptând şi-şi vor vedea de treabă.

— Ai dreptate, băiete, încuviinţa Farrow. Trebuie, însă, să-l întreb pe Hagen dacă putem porni la drum atât de lung cu „cucuiul" pe care ni l-a făcut caşalotul.

Căpitanul îi chemă pe inginer în turn şi-i spuse cum stau lucrurile. Hagen răspunse că examinase din nou avaria şi constatase că nu prezintă nici-o primejdie.

— În cazul acesta, propunerea ta e primită, George, zise Farrow. Vom înainta departe spre răsărit, până se vor fi liniştit englezii pe aici. Francezii n-au decât să scoată în larg toate vasele de poliţie de pe insulele Loyalty, pe noi nu ne vor vedea la faţă.

Toate ocheanele se îndreptară încă o dată spre apus. Acum, însă, nu se mai vedea nici-un punct suspect, nici-o trâmbă de fum. Al doilea distrugător s-o fi dus pesemne în ajutorul camaradului sau, al cărui echipaj zăcea în nesimţire. Dar înainte ca restul flotei – anunţată prin radiotelegrafie – să vină la faţa locului, submarinul va fi dispărut în labirintul de insule de la răsăritul Noilor Hebride.

Acolo erau insulele Fidji, insulele Samoa, insulele Tonga. Mai spre răsărit insulele Societăţii, apoi marea grupă o insulelor Paumotu.

Un adevărat labirint încâlcit, unde te puteai face nevăzut.

Ceea ce îi şi reuşi lui Farrow. Când se lăsă întunericul, „Dox”-ul se afla în apropierea vârfului sudic al Noilor Hebride.

Îşi urmară drumul toată noaptea şi când se iviră zorile, străbătuseră jumătatea drumului până la insulele Fidji.

O insuliţă pe care o zăriră în bătaia soarelui îl invita să ancoreze acolo. Nu se vedea nici-un vas, nici-un kanu.

„Dox”-ul înaintă încetişor într-un golf, a cărui apă adâncă era limpede cum e cristalul. Tovarăşii săriră pe uscat, unde îi îmbiau fructele coapte şi apa proaspătă de izvor...

Sfârşitul volumului: BALENA MIRACULOASĂ

În numărul următor:

TAINELE MĂRII.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro